

digheder, dels hos Politiet —, var det „Indenrigsministeriets Sag at gennemgaa hvert enkelt Andragende, eventuelt, som det sker i mange Tilfælde, indhente nye Oplysninger hos den ene eller den anden Myndighed. Derefter foretager man en Bedømmelse af det enkelte Andragende, ikke efter visse af Indenrigsministeriet, men derimod efter visse af Rigsdagen fastsatte Regler. Det er ingenlunde Indenrigsministeriet, der har været afgørende i dette Forhold — Indenrigsministeriet ønsker heller ikke at være det —, men det er alene Rigsdagen, der har truffet denne Bestemmelse. Hvis der saa imellem Ansøgerne findes Folk, som kan siges absolut ikke at opfylde disse Regler — det kan være med Hensyn til, om de er straffet, det kan være med Hensyn til Spørgsmaalet om offentlig Hjælp, det kan være med Hensyn til Spørgsmaalet om, og det er det jo navnlig, hvor længe deres Ophold her har været —, ja, saa lægger Ministeriet disse Andragender til Side, men er der den mindste Tvivl, er det saadan, at man har det Indtryk, at med lidt god Vilje kunde man tage de vedkommende, saa fører man dem ikke frem i selve Forslaget, men fører dem derimod frem som Ændringsforslag for Landstingsudvalget. Det er da dette, der kommer til at afgøre, om vedkommende skal optages.

Derudover er Forholdet det, at hvert enkelt Udvalgsmedlem i Landstinget, som for øvrigt hvert enkelt Udvalgsmedlem i Folketinget, jo til enhver Tid kan drage bestemte Sager frem og naturligvis faa dem alsidig belyst. Der er altsaa ikke Tale om nogen Art af Diktatur fra Indenrigsministeriets Side. Vi følger den Praksis, som Rigsdagen har fastlagt, og ønsker i alle Tilfælde, at Rigsdagen skal have Afgørelsen.“

Under den fortsatte Debat udtalte *Aksel Larsen* bl. a., at han fandt det principielt rimeligt, at Indfødsretsforlaget, saa længe der findes et Landsting, blev behandlet først der. Det vilde imidlertid være heldigt, at Folketinget fik lidt mere Tid til at se paa Indfødsretsforlaget, hvis der var Trang til det. De Udtalelser, der var fremsat som Svar paa hans Bemærkninger, takkede han for. Hvad den af Indenrigsministeriet fulgte Praksis angik, pegede han paa, at der kunde være en Risiko for, at Administrationen ikke i alle Tilfælde skønnede rigtigt. Taleren mente imidlertid, at denne Risiko kunde, om end ikke fuldstændig bortelimineres, saa gøres meget, meget ringe, hvis man vilde komme ind paa den Praksis, at Ansøgere hvis Ansøgninger om Indfødsret blev afslaaet, fik Meddelelse om Grunden dertil.

Ved 3. Behandling vedtoges Lovforslaget i Folketinget enstemmigt med 83 Stemmer. 13 Medlemmer (D. K. og D. S.) stemte hverken for eller imod.